Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (druhého senátu)

24. listopadu 2015 *

„EZOZF — Záruční sekce — EZZF a EZFRV — Finanční oprava uplatněná z důvodu nevykázání úroků — Povinnost odůvodnění — Povinnost účtovat úroky — Článek 32 odst. 5 nařízení (ES) č. 1290/2005 — Zásada rovnocennosti — Povinnost řádné péče“

Ve věci T-126/14,

Nizozemské království, zastoupené M. K. Bulterman, J. Langerem a M. Noort, jako zmocněnci,

žalobce,

proti

Evropské komisi, zastoupené H. Kranenborgem a P. Rossim, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na částečné zrušení prováděcího rozhodnutí Komise 2013/763/EU ze dne 12. prosince 2013, kterým se z financování Evropskou unií vylučují některé výdaje vynaložené členskými státy v rámci záruční sekce Evropského zemědělského orientačního a záručního fondu (EZOZF), v rámci Evropského zemědělského záručního fondu (EZZF) a v rámci Evropského zemědělského fondu pro rozvoj venkova (EZFRV) (Úř. věst. L 338, s. 81),

TRIBUNÁL (druhý senát),

ve složení M. E. Martins Ribeiro (zpravodajka), předsedkyně, S. Gervasoni a L. Madise, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: J. Plingers, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 21. dubna 2015,

vydává tento

* Jednací jazyk: nizozemština.

Rozsudek

Právní rámec

Základní právní úprava: nařízení (EHS) č. 729/70 a nařízení (ES) č. 1258/99 a č. 1290/2005

1 Základní právní úprava týkající se financování společné zemědělské politiky je tvořena, pokud jde o výdaje vynaložené členskými státy po dni 16. října 2006 a výdaje vynaložené Komisí Evropských společenství po dni 1. ledna 2007, nařízením Rady (ES) č. 1290/2005 ze dne 21. června 2005 o financování společné zemědělské politiky (Úř. věst. L 209, s. 1). Uvedené nařízení zrušilo nařízení Rady (ES) č. 1258/1999 ze dne 17. května 1999 o financování společné zemědělské politiky (Úř. věst. L 160, s. 103, Zvl. vyd. 03/25, s. 414), kterým bylo, pokud jde o výdaje vynaložené po 1. lednu 2000, nahrazeno nařízení Rady (EHS) č. 729/70 ze dne 21. dubna 1970 o financování společné zemědělské politiky (Úř. věst. L 94, s. 13).

2 Podle čl. 1 odst. 1 a čl. 1 odst. 2 písm. a) nařízení č. 729/70 a č. 1258/1999 byl Evropský zemědělský orientační a záruční fond (EZOZF) součástí souhrnného rozpočtu a jeho záruční sekce financovala náhrady při vývozu do třetích zemí.

3 Nařízení č. 729/70 a č. 1258/1999 v čl. 8 odst. 1 stanoví, že členské státy přijmou v souladu s vnitrostátními právními a správními předpisy opatření nezbytná k zpětnému získání částek ztracených v důsledku nesrovnalostí nebo nedbalosti. Podle čl. 8 odst. 2 prvního pododstavce těchto nařízení, nepodaří-li se částky získat zpět v plné výši, nese finanční důsledky nesrovnalostí nebo nedbalosti Společenství, s výjimkou důsledků nesrovnalostí nebo nedbalosti, které lze přičíst správním orgánům nebo jiným subjektům členských států. Konečně plyne z čl. 8 odst. 2 druhého pododstavce nařízení č. 729/70, ve znění nařízení Rady (ES) č. 1287/95 ze dne 22. května 1995, kterým se mění nařízení č. 729/70 (Úř. věst. L 125, s. 1), které je použitelné na účetní období začínající dnem 16. října 1995, jakož i z čl. 8 odst. 2 druhého pododstavce nařízení č. 1258/1999, že zejména úroky ze zpětně získaných nebo pozdě zaplacených částek připadají EZOZF.

4 Na základě čl. 3 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1290/2005 Evropský zemědělský záruční fond (EZZF) financuje v rámci sdíleného řízení mezi členskými státy a Evropskou unií náhrady při vývozu zemědělských produktů do třetích zemí.

5 Podle čl. 8 odst. 1 písm. c) bodu iii) nařízení č. 1290/2005 předávají členské státy Komisi za činnosti související s operacemi financovanými zejména z EZZF roční účetní závěrku akreditovaných platebních agentur spolu s prohlášením o věrohodnosti podepsaným odpovědným pracovníkem akreditované platební agentury a spolu s přiloženými informacemi nezbytnými k jejímu schválení, jakož i zprávou o osvědčení vydanou certifikačním subjektem.

6 Článek 31 nařízení č. 1290/2005, nadepsaný „Schválení souladu“, stanoví:

„1. Pokud Komise zjistí, že výdaje uvedené v čl. 3 odst. 1 a v článku 4 nebyly uskutečněny v souladu s [unijními] pravidly, rozhodne postupem podle čl. 41 odst. 3, které částky mají být vyloučeny z financování [Unie].

2. Komise posuzuje částky, které mají být vyloučeny z financování, zejména s ohledem na význam zjištěného nesouladu. Komise bere v úvahu povahu a závažnost porušení pravidel a finanční újmu, kterou [Unie] utrpěl[a].

3. Před vydáním rozhodnutí o zamítnutí financování oznámí Komise písemně výsledky kontrol a dotyčný členský stát písemně oznámí svou odpověď; poté se obě strany pokusí dosáhnout dohody o opatřeních, která mají být přijata.

Není-li dosaženo dohody, může členský stát ve lhůtě čtyř měsíců požádat o zahájení řízení směřujícího ke smíření jejich postojů, jehož výsledky budou předmětem zprávy zaslané Komisi, která ji před vydáním rozhodnutí o zamítnutí financování posoudí.

4. Financování nelze zamítnout ve vztahu:

a) k výdajům uvedeným v čl. 3 odst. 1 uskutečněným více než dvacet čtyři měsíců před písemným oznámením Komise dotyčnému členskému státu o výsledcích kontrol;

b) k výdajům na víceletá opatření, jež jsou součástí výdajů uvedených v čl. 3 odst. 1 nebo programů uvedených v článku 4, u kterých poslední povinnost pro příjemce vznikla více než dvacet čtyři měsíců před písemným oznámením Komise dotyčnému členskému státu o výsledcích kontrol;

c) k výdajům na opatření obsažená v programech uvedených v článku 4 jiných než uvedených v písmenu b), pro které platební agentura provedla platbu nebo platbu zůstatku více než dvacet čtyři měsíců před písemným oznámením Komise dotyčnému členskému státu o výsledcích kontrol.

5. Odstavec 4 se nevztahuje na finanční důsledky:

a) nesrovnalostí uvedených v článcích 32 a 33;

[…]“

7 Článek 32 nařízení č. 1290/2005, nadepsaný „Zvláštní ustanovení pro EZZF“, stanoví v odstavcích 1 a 3 až 6:

„1. Částky získané zpět v důsledku nesrovnalostí nebo nedbalosti a související úroky se převádějí na akreditované platební agentury, jež je zaúčtují jako účelově vázaný příjem EZZF v měsíci, kdy byly skutečně inkasovány.

[…]

3. Při předložení roční účetní závěrky podle čl. 8 odst. 1 písm. c) bodu iii) sdělí členské státy Komisi souhrnný seznam řízení o zpětném získání částek zahájených v důsledku nesrovnalostí a zároveň poskytnou rozpis částek, které ještě nebyly získány zpět, sestavený podle správního nebo soudního řízení a podle roku prvotního zjištění nesrovnalosti správním orgánem nebo soudem.

Členské státy vedou pro potřeby Komise podrobný seznam jednotlivých řízení o zpětném získání částek a podrobný seznam jednotlivých částek, které nebyly ještě získány zpět.

4. Po provedení řízení uvedeného v čl. 31 odst. 3 může Komise rozhodnout o tom, že částky, které mají být získány zpět, uhradí členský stát:

a) pokud členský stát nezahájil veškerá správní nebo soudní řízení podle vnitrostátních právních předpisů a právních předpisů Společenství s cílem zpětného získání částek v roce následujícím po prvotním zjištění správním orgánem nebo soudem;

b) pokud nedošlo k prvotnímu zjištění správním orgánem nebo soudem nebo pokud k němu došlo se zpožděním, které může ohrozit zpětné získání částek, nebo pokud nebyla nesrovnalost zahrnuta do souhrnného seznamu podle odst. 3 prvního pododstavce tohoto článku v roce prvotního zjištění správním orgánem nebo soudem.

5. Pokud nebyly částky získány zpět během čtyř let následujících po dni prvotního zjištění správním orgánem nebo soudem nebo během osmi let, jestliže je zpětné získání předmětem vnitrostátního soudního řízení, nese finanční důsledky toho, že nedošlo ke zpětnému získání částek, z 50 % dotyčný členský stát a z 50 % rozpočet Společenství [Unie].

Dotyčný členský stát uvede v souhrnném seznamu uvedeném v odst. 3 prvním pododstavci odděleně částky, které nebyly získány zpět ve lhůtě stanovené v prvním pododstavci tohoto odstavce.

Rozdělením finanční zátěže v souladu s prvním pododstavcem v důsledku toho, že částky nebyly získány zpět, není dotčena povinnost dotyčného členského státu pokračovat v řízeních o zpětném získání částek na základě čl. 9 odst. 1 tohoto nařízení. 50 % částek takto získaných zpět je připsáno ve prospěch EZZF, po uplatnění odpočtu podle odstavce 2 tohoto článku.

Je-li v rámci řízení o zpětném získání částek pravomocným správním nebo soudním aktem stanoveno, že nedošlo k nesrovnalosti, vykáže dotyčný členský stát vůči EZZF jako výdaj finanční zátěž, kterou nesl podle prvního pododstavce.

Pokud však z důvodů, jež nebyly způsobeny dotyčným členským státem, nemohla být částka získána zpět ve lhůtě uvedené v prvním pododstavci a částka, která má být získána zpět, přesahuje 1 milion EUR, může Komise na žádost členského státu lhůty prodloužit nejvýše o 50 % původně stanovených lhůt.

6. V náležitě odůvodněných případech mohou členské státy rozhodnout, že nebudou ve zpětném získávání pokračovat. Toto rozhodnutí může být přijato pouze v těchto případech:

a) pokud je souhrn vynaložených a odhadovaných nákladů na zpětné získávání vyšší než částka, která má být získána zpět;

b) pokud se ukáže, že zpětné získání není možné z důvodu platební neschopnosti dlužníka nebo osob právně odpovědných za nesrovnalost zjištěné a uznané v souladu s vnitrostátním právem dotyčného členského státu.

Dotyčný členský stát uvede v souhrnném seznamu uvedeném v odst. 3 prvním pododstavci odděleně částky, u nichž se rozhodl, že nebude pokračovat v řízeních o zpětném získání částek, a odůvodnění svého rozhodnutí.“

8 Podle čl. 34 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1290/2005, nadepsaného „Přidělování účelově vázaných příjmů z členských států“, se částky, které musí být podle článků 31 až 33 téhož nařízení převedeny do rozpočtu Unie, včetně souvisejících úroků, považují za účelově vázané příjmy ve smyslu článku 18 nařízení Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 ze dne 25. června 2002, kterým se stanoví finanční nařízení o souhrnném rozpočtu Evropských společenství (Úř. věst. L 248, s. 1; Zvl. vyd. 01/04. s. 74).

9 Podle čl. 49 druhého pododstavce nařízení č. 1290/2005 se uvedené nařízení použije od 1. ledna 2007. Avšak podle čl. 49 třetího pododstavce druhé odrážky uvedeného nařízení se jeho článek 32 použije od 16. října 2006 na případy, které byly oznámeny podle článku 3 nařízení Rady (EHS) č. 595/91 ze dne 4. března 1991 o nesrovnalostech a zpětném získávání částek neoprávněně vyplacených v rámci financování společné zemědělské politiky, o organizaci informačního systému v této oblasti a o zrušení nařízení (EHS) č. 283/72 (Úř. věst. L 67, s. 11; Zvl. vyd. 03/11, s. 171), u nichž nebylo k 16. říjnu 2006 dosaženo úplného zpětného získání částek.

Prováděcí nařízení

Nařízení č. 595/91

10 Článek 3 odst. 1 první pododstavec nařízení č. 595/91 stanoví, že během dvou měsíců po skončení každého čtvrtletí sdělí členské státy Komisi seznam nesrovnalostí, které byly předmětem prvotního zjištění správním nebo soudním orgánem.

11 Mimoto čl. 5 odst. 2 nařízení č. 595/91, který byl zrušen nařízením č. 1290/2005, stanoví, že pokud má členský stát za to, že některá částka nemůže být získána plně zpět, nebo nelze-li její úplné zpětné získání očekávat, uvědomí Komisi zvláštním sdělením o částce, která nebyla získána zpět, a o důvodech, proč by tato částka měla být dle jeho názoru hrazena Společenstvím nebo členským státem.

12 Nařízení č. 595/91 bylo s účinky od 1. ledna 2007 zrušeno nařízením Komise (ES) č. 1848/2006 ze dne 14. prosince 2006 o nesrovnalostech a zpětném získávání částek neoprávněně vyplacených v rámci financování společné zemědělské politiky, jakož i o organizaci informačního systému v této oblasti (Úř. věst. L 355, s. 56).

Nařízení (ES) č. 885/2006

13 Podle článku 6 nařízení Komise (ES) č. 885/2006 ze dne 21. června 2006, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 1290/2005, pokud jde o akreditaci platebních agentur a dalších subjektů a schválení účetní závěrky EZZF a EZFRV (Úř. věst. L 171, s. 90), roční účetní závěrka uvedená v čl. 8 odst. 1 písm. c) bodu iii) nařízení (ES) č. 1290/2005 zahrnuje zejména tabulku částek, které mají být získány zpět na konci účetního období, sestavenou v souladu s modelem podle přílohy III (dále jen „tabulka podle přílohy III nařízení č. 885/2006“).

14 Komise definovala pokyny pro odevzdávání tabulek podle přílohy III nařízení č. 885/2006 pro rozpočtové roky 2006 a 2007 prostřednictvím dokumentu nadepsaného „Oznámení pro Výbor zemědělských fondů – Pokyny pro předání tabulky 5 podle přílohy III nařízení [č. 885/2006] Komisi do 10. února 2007“ (dále jen „pokyny z roku 2006“) a dokumentu nadepsaného „Oznámení pro Výbor zemědělských fondů – Pokyny pro předání tabulek 1–6 podle přílohy III nařízení [č. 885/2006] Komisi do 1. února 2008“ (dále jen „pokyny z roku 2007“).

15 Článek 11 nařízení č. 885/2006 stanoví postup pro schválení souladu zavedeného článkem 31 nařízení č. 1290/2005. Mimoto článek 16 téhož nařízení stanoví postupy pro smírčí řízení.

Odvětvová nařízení

Nařízení (EHS) č. 3665/87

16 Článek 11 nařízení Komise (EHS) č. 3665/87 ze dne 27. listopadu 1987, kterým se stanoví společná prováděcí pravidla k režimu vývozních náhrad pro zemědělské produkty (Úř. věst. L 351, s. 1), ve znění nařízení Komise (ES) č. 2945/94 ze dne 2. prosince 1994, kterým se mění nařízení č. 3665/87 (Úř. věst. L 310, s. 57), upravoval způsoby odebrání neoprávněně vyplacených vývozních náhrad, sankce, jež se v takovém případě uloží, jakož i možnost neuplatnit některé sankce v případě vyšší moci. Odstavec 3 uvedeného článku konkrétně stanovil, že příjemce je povinen v případě neoprávněné výplaty náhrady vrátit neoprávněně získané částky, včetně úroků vypočtených za období, které uplynulo mezi vyplacením a vrácením.

17 Podle čl. 2 druhého pododstavce nařízení č. 2945/94 se uvedené nařízení použilo na vývozy, pro které jsou formality stanovené v článku 3 nebo v článku 25 nařízení č. 3665/87 splněny od 1. dubna 1995.

18 Nařízení č. 3665/87 bylo zrušeno a nahrazeno nařízením Komise (ES) č. 800/1999 ze dne 15. dubna 1999, kterým se stanoví společná prováděcí pravidla k režimu vývozních náhrad pro zemědělské produkty (Úř. věst. L 102, s. 11, a oprava Úř. věst. 1999, L 180, s. 53; Zvl. vyd. 03/25, s. 129), které bylo následně zrušeno a nahrazeno nařízením Komise (ES) č. 612/2009 ze dne 7. července 2009 , kterým se stanoví společná prováděcí pravidla k režimu vývozních náhrad pro zemědělské produkty (Úř. věst. L 186, s. 1).

Nařízení (EHS) č. 536/93

19 Nařízení Komise (EHS) č. 536/93 ze dne 9. března 1993, kterým se stanoví prováděcí pravidla týkající se doplňkové dávky v odvětví mléka a mléčných výrobků (Úř. věst. L 57, s. 12; dále jen společně s nařízením č. 3665/87 „odvětvová nařízení“), zrušilo a nahradilo nařízení Komise (EHS) č. 1546/88 ze dne 3. června 1988, které stanoví prováděcí pravidla pro doplňkovou dávku uvedenou v článku 5c nařízení (EHS) č. 804/68 (Úř. věst. L 139, s. 12).

20 Podle čl. 3 odst. 4 nařízení č. 536/93 a čl. 4 odst. 4 téhož nařízení odběratel a producent uhradí do 1. září každého roku příslušnému orgánu dlužnou částku podle pravidel stanovených členským státem, přičemž v případě nedodržení lhůty splatnosti se dlužné částky ročně zvyšují o úrok, jehož sazbu stanoví členský stát, která však nemůže být nižší, než je sazba, která se použije v případě navrácení částky vyplacené bez právního důvodu.

21 Podle čl. 10 druhého pododstavce nařízení č. 536/93 se uvedené nařízení stalo použitelným od období dvanácti měsíců, které začalo 1. dubna 1993.

22 Nařízení č. 536/93 bylo zrušeno a nahrazeno nařízením Komise (ES) č. 1392/2001 ze dne 9. července 2001, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (EHS) č. 3950/92, kterým se zavádí doplňková dávka v odvětví mléka a mléčných výrobků (Úř. věst. L 187, s. 19; Zvl. vyd. 03/33, s. 104), které bylo následně zrušeno a nahrazeno nařízením Komise (ES) č. 595/2004 ze dne 30. března 2004, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 1788/2003, kterým se stanoví dávka v odvětví mléka a mléčných výrobků (Úř. věst. L 94, s. 22; Zvl. vyd. 03/43, s. 333).

Skutečnosti předcházející sporu

23 Dne 10. července 2003 Nizozemské království zaslalo Komisi zvláštní sdělení ve smyslu čl. 5 odst. 2 nařízení č. 595/91 (dále jen „zvláštní sdělení ze dne 10. července 2003“). Tímto sdělením nizozemské orgány informovaly Komisi o skutečnosti, že z důvodu úpadku a insolvence dotčených dlužníků již nelze získat zpět částky dlužné ve věci NL/98/039-Centramelk (dále jen „věc Centramelk“) ani nelze jejich získání nazpět očekávat. Požádaly Komisi, aby tuto částku hradilo Evropské společenství. Uvedená věc, která předtím byla předmětem sdělení podle článku 3 nařízení č. 595/91, je tvořena devíti individuálními případy podvodu ve vztahu k platbám doplňkových dávek v odvětví mléka ze strany kupujících syrového mléka, které byly odhaleny v letech 1989 až 1990.

24 Dopisem ze dne 21. února 2006 Komise zejména informovala nizozemské orgány o skutečnosti, že odložila na později přijetí rozhodnutí ve věci Centramelk, jelikož podle jejích útvarů vymáhání pohledávek dotčených v uvedené věci nazpět dosud probíhalo.

25 Dopisem ze dne 4. října 2006 nizozemské orgány upozornily Komisi na odložení věci Centramelk. Při té příležitosti rovněž požádaly Komisi o přijetí rozhodnutí o uvedené věci do 16. října 2006 a o vyřízení věci podle ustanovení čl. 8 odst. 2 nařízení č. 1258/1999, a nikoli čl. 32 odst. 5 nařízení č. 1290/2005.

26 Dopisem ze dne 23. října 2006 Komise zejména informovala nizozemské orgány o skutečnosti, že dosud nepřijala rozhodnutí o věci Centramelk a že na věci, které nebyly rozhodnuty do 16. října 2006, uplatní článek 32 nařízení č. 1290/2005.

27 Dne 27. dubna 2007 Komise přijala rozhodnutí 2007/327/ES o schválení účetních závěrek platebních agentur členských států týkajících se výdajů financovaných záruční sekcí EZOZF pro rozpočtový rok 2006 (Úř. věst. L 122, s. 51), kterým zejména podřídila pohledávky dotčené ve věci Centramelk pravidlu plynoucímu z čl. 32 odst. 5 nařízení č. 1290/2005. Nizozemské království nepodalo žalobu na neplatnost rozhodnutí 2007/327.

28 Od 15. do 17. září 2008 útvary Komise provedly vyšetřování u nizozemské platební agentury Dienst Regelingen.

29 Dopisem ze dne 17. června 2009 (dále jen „první sdělení“), zaslaným na základě čl. 11 odst. 1 nařízení č. 885/2006, Komise informovala nizozemské orgány o výsledku vyšetřování uskutečněného od 15. do 17. září 2008. K dopisu byla přiložena příloha nadepsaná „Vyjádření a žádosti o informace“, která obsahovala závěry vyšetřování.

30 Z prvního sdělení zejména vyplývá, že Komise měla za to, že nizozemské orgány zcela nedodržely požadavky unijního práva a že k budoucímu zajištění souladu s těmito požadavky jsou nezbytná nápravná opatření. Komise požádala o to, aby byla informována o již přijatých a zamýšlených nápravných opatřeních, jakož i o harmonogramu stanoveném pro jejich provedení. Mimo jiné uvedla, že v souladu s články 31 a 32 nařízení č. 1290/2005 může z financování Unie vyloučit všechny výdaje nebo část výdajů financovaných záruční sekcí EZOZF a z EZZF (dále jen společně „Fondy“). Kromě toho bylo upřesněno, že odhalené nedostatky byly základem výpočtu finančních oprav týkajících se výdajů uskutečněných až do okamžiku provedení příslušných nápravných opatření.

31 Ve vyjádření a doporučeních uvedených v příloze k prvnímu sdělení na jedné straně Komise zejména uvedla, že kniha dlužníků, a tudíž tabulky podle přílohy III nařízení č. 885/2006 sestavené za rozpočtové roky 2006 a 2007, neobsahují dlužné úroky z nezaplacených částek, neboť uvedené úroky jsou platební agenturou Dienst Regelingen zaúčtovávány až po jejich vybrání. Přitom podle Komise měly tyto úroky být uvedeny v daných tabulkách, jelikož při jejich neuvedení jsou částky podléhající pravidlu plynoucímu z čl. 32 odst. 5 nařízení č. 1290/2005 podhodnocené. Na druhé straně poznamenala, že Dienst Regelingen vydala platební výměr na úroky až po získání hlavních částek nazpět, a to pouze ve vztahu k částkám získaným zpět od 16. října 2007. Nezaúčtování úroků, pokud jde o částky získané zpět před tímto datem, přitom pro Fondy představuje ztrátu. Komise mimoto požádala nizozemské orgány o poskytnutí určitých informací.

32 Dopisem ze dne 21. července 2009 nizozemské orgány odpověděly na zjištění Komise uvedená v prvním sdělení.

33 Dopisem ze dne 7. září 2010 byly nizozemské orgány Komisí vyzvány, aby poskytly své vyjádření ke sporným aspektům pro účely dvoustranné schůzky naplánované na 5. října 2010. Při té příležitosti Komise zejména požádala nizozemské orgány o výpočet celkové částky úroků ze všech částek vymáhaných nazpět podléhajících pravidlu zavedenému čl. 32 odst. 5 nařízení č. 1290/2005 v rozpočtových rocích 2006 až 2009.

34 Dvoustranná schůzka mezi službami Komise a nizozemskými orgány proběhla v Bruselu (Belgie) dne 5. října 2010. Zápis z této schůze byl zaslán uvedeným orgánům dne 14. prosince 2010.

35 Ze zápisu z dvoustranné schůzky vyplývá, že v návaznosti na tuto schůzku Komise setrvala na podstatné části svých závěrů uvedených v prvním sdělení a měla v podstatě za to, že nebyl vybrán žádný úrok z částek vrácených před dnem 16. října 2007, což Fondům způsobilo finanční ztráty, a že úroky uvedené v tabulce podle přílohy III nařízení č. 885/2006 byly podhodnoceny. Podle Komise

nebyly vykázány žádné úroky, nebo byla vykázána nesprávná částka úroků, takže při účetní závěrce v letech 2006 a 2007 pohledávky podléhající čl. 32 odst. 5 nařízení č. 1290/2005 neobsahovaly správnou částku úroků. Proto Komise oznámila, že navrhuje finanční opravu jednak z titulu nepožadovaných úroků z pohledávek získaných zpět v letech 2006 a 2007 (dále jen „nepožadované úroky“) a jednak z titulu úroků nevykázaných v případech pohledávek, které nebyly získány zpět a podléhaly pravidlu plynoucímu z čl. 32 odst. 5 nařízení č. 1290/2005 (dále jen „nevykázané úroky“) v letech 2006 a 2007. Za těchto podmínek vyzvala nizozemské orgány, aby potvrdily částku 60 779 eur uvedenou Dienst Regelingen, pokud jde o nepožadované úroky, a předložily výpočet či co nejpřesnější odhad částky nevykázaných úroků.

36 Dopisem ze dne 11. února 2011 nizozemské orgány zaprvé potvrdily přesnost částky 60 779 eur, pokud jde o nepožadované úroky. Zadruhé předložily výpočet částky nevykázaných úroků, která podle nich odpovídala celkové částce 513 566,65 eura za roky 2006 až 2009. V tomto ohledu uvedly, že tento výpočet nezohlednil ani pohledávky týkající se doplňkových dávek odvedených pozdě a před dnem 1. dubna 1993 (dále jen „starší pohledávky týkající se doplňkových dávek“), ani pohledávky týkajících se vývozních náhrad neoprávněně vyplacených před dnem 1. dubna 1995 (dále jen „starší pohledávky týkající se vývozních náhrad“, a společně se staršími pohledávkami týkajícími se doplňkových dávek „starší pohledávky“).

37 Dopisem ze dne 25. listopadu 2011 Komise zaslala nizozemským orgánům formální sdělení podle čl. 11 odst. 2 třetího pododstavce nařízení č. 885/2006, v němž potvrdila svůj postoj ohledně neslučitelnosti s unijním právem systému správy pohledávek a hlášení případů nesrovnalostí v příloze III nařízení č. 885/2006, pokud jde o rozpočtové roky 2006 až 2009. Konkrétně v příloze tohoto dopisu zaprvé uvedla, že nizozemské orgány nesprávně neúčtovaly úroky. V tomto ohledu upřesnila, že podle pokynů z roku 2006 a z roku 2007, a jak potvrdil Tribunál v rozsudku ze dne 22. dubna 2010, Itálie v. Komise (T-274/08 a T-275/08, Sb. rozh., EU:T:2010:154), je třeba vykázat úroky týkající se dlužných částek v tabulce podle přílohy III nařízení č. 885/2006, přičemž nevykázání úroků je v rozporu s ustanovením čl. 32 odst. 1 nařízení č. 1290/2005 a představuje pro unijní rozpočet ztrátu. Zadruhé v rozsahu, v němž nizozemské orgány vyloučily z výpočtu úroků starší pohledávky, Komise uvedla, že i kdyby odvětvová nařízení nestanovila žádnou povinnost požadovat úroky, nemohlo by s pohledávkami Unie být zacházeno méně příznivě než s jakýmikoli pohledávkami vnitrostátními. Z toho plyne, že pokud v době rozhodné z hlediska skutkových okolností Nizozemské království účtovalo úroky z vnitrostátních pohledávek, jako jsou například daňové dluhy či dotace neoprávněně vyplacené z vnitrostátního rozpočtu, mělo účtovat úroky také z pohledávek Unie. Na tomto základě učinila Komise závěr, že úroky musí být přičteny ke všem částkám uvedeným v tabulce podle přílohy III nařízení č. 885/2006 od roku 2006, včetně starších pohledávek týkajících se vývozních náhrad a starších pohledávek týkajících se doplňkových dávek, které byly předmětem účetní závěrky v roce 2006 či 2007.

38 Komise tedy navrhla vyloučit z financování Unie částku 5 277 577,43 eura.

39 Dopisem ze dne 3. ledna 2012 nizozemské orgány podaly smírčímu orgánu na základě článku 16 nařízení č. 885/2006 návrh na zahájení smírčího řízení. Komise v reakci na tento návrh shrnula svůj postoj do sdělení, které zaslala smírčímu orgánu.

40 Dne 30. dubna 2012 smírčí orgán sdělil svoji závěrečnou zprávu. V uvedené zprávě zejména konstatoval, že se mu nepodařilo sblížit postoje Komise a nizozemských orgánů. Rovněž v podstatě vyzval Komisi, aby posoudila, zda uplatnění zásady rovnocennosti spočívá na skutkovém základě dostačujícím k odůvodnění navrhované finanční opravy a zda bylo možné omezit výpočet úroků, pokud jde o věc Centramelk, pouze na jediný individuální případ podvodů dotčený v dané věci, který byl skutečně předmětem postupu vymáhání v roce 2006.

41 Dopisem ze dne 2. dubna 2013 Komise předala nizozemským orgánům své konečné závěry (dále jen „konečný postoj“). Z tohoto dopisu plyne, že Komise v podstatě zachovala svůj postoj, shrnutý v bodech 37 a 38 výše, pokud jde o uvedené nesrovnalosti a zamýšlené finanční opravy. V odpovědi na závěry smírčího orgánu Komise na jedné straně v podstatě poznamenala, že podle zásady rovnocennosti musí být získání dotčených pohledávek Unie nazpět provedeno stejným způsobem jako výběr nezaplacených vnitrostátních daní. Na druhé straně ohledně věci Centramelk uvedla, že vzhledem k tomu, že individuální případy podvodů dotčené v dané věci musí být vyřízeny v souladu s pravidlem plynoucím z čl. 32 odst. 5 nařízení č. 1290/2005, a vzhledem k tomu, že musí úroky, coby příslušenství hlavní pohledávky, podléhat stejnému režimu, je na úroky, které nebyly předmětem účetní závěrky pro rozpočtový rok 2006, třeba uplatnit finanční opravu v souladu s uvedeným pravidlem.

42 Dopisem ze dne 15. dubna 2013 nizozemské orgány předložily vyjádření ke konečnému postoji a uvedly, že s ním nesouhlasí.

43 Dne 18. listopadu 2013 Komise sdělila Nizozemskému království souhrnnou zprávu týkající se výsledků šetření provedeného od 15. do 17. září 2008.

44 Za těchto podmínek Komise dne 12. prosince 2013 přijala prováděcí rozhodnutí 2013/763/EU, kterým se z financování Evropskou unií vylučují některé výdaje vynaložené členskými státy v rámci záruční sekce EZOZF, v rámci EZZF a v rámci Evropského zemědělského fondu pro rozvoj venkova (EZFRV) (Úř. věst. L 338, s. 81, dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým zejména uplatnila finanční opravu z důvodu nevykázaných úroků ze starších pohledávek dotčených v projednávané věci.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

45 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 21. února 2014 podalo Nizozemské království projednávanou žalobu.

46 Na návrh soudce zpravodaje rozhodl Tribunál (druhý senát) o zahájení ústní části řízení.

47 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na ústní otázky Tribunálu byly vyslechnuty na jednání konaném dne 21. dubna 2015.

48 Nizozemské království navrhuje, aby Tribunál:

— zrušil článek 1 napadeného rozhodnutí a přílohu, která se jej týká, v rozsahu, v němž se uvedené ustanovení a uvedená příloha týkají úroků, které nevypočetlo z určitého počtu pohledávek týkajících se doplňkových dávek zaplacených opožděně a neoprávněně vyplacených vývozních náhrad, ve výši 4 703 231,78 eura;

— podpůrně zrušil článek 1 napadeného rozhodnutí a přílohu, která se jej týká, v rozsahu, v němž se uvedené ustanovení a uvedená příloha týkají úroků, které nevypočetlo z určitého počtu pohledávek týkajících se doplňkových dávek zaplacených opožděně, ve výši 3 208 935,04 eura;

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

49 Komise navrhuje, aby Tribunál:

— zamítl žalobu;

— uložil Nizozemskému království náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

50 Na podporu žaloby vznáší Nizozemské království tři žalobní důvody. První žalobní důvod vychází z porušení povinnosti uvést odůvodnění. Druhý žalobní důvod, vznesený podpůrně, vychází z porušení čl. 13 odst. 2 SEU či z nesprávného uplatnění zásady rovnocennosti. Třetí důvod, vznesený ještě podpůrněji, vychází z porušení zásady řádné péče, ve spojení s čl. 8 odst. 2 nařízení č. 729/70 a čl. 5 odst. 2 nařízení č. 595/91.

51 Je třeba uvést, že první a druhý žalobní důvody jsou vzneseny na podporu prvního návrhového žádání (viz bod 48 výše), jak plyne z písemností Nizozemského království a jak Nizozemské království potvrdilo v odpovědi na otázku položenou Tribunálem na jednání, což bylo zaneseno do protokolu o jednání. Naproti tomu třetí žalobní důvod směřující ke zrušení, který se týká pouze finančních oprav ve věci Centramelk, je vznesen na podporu druhého návrhového žádání, které je podpůrné (viz bod 48 výše).

52 Dále je třeba poznamenat, že v odpovědi na otázku Tribunálu položenou na jednání Nizozemské království uvedlo, že první žalobní důvod, který formálně vychází z porušení povinnosti Komise uvést odůvodnění, ve skutečnosti zpochybňuje opodstatněnost odůvodnění napadeného rozhodnutí, a nikoli formální odůvodnění. Toto upřesnění bylo zaneseno do protokolu o jednání.

53 Z toho plyne, že první žalobní důvod, který v konečném důsledku směřuje ke zpochybnění opodstatněnosti napadeného rozhodnutí, v podstatě splývá s druhým žalobním důvodem vzneseným Nizozemským královstvím. S ohledem na upřesnění učiněná na jednání není nadále v projednávaném případě nezbytné zkoumat žalobní důvod vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění zakotvené v článku 296 SFEU.

54 Je třeba rovnou zkoumat druhý žalobní důvod vznesený Nizozemským královstvím.

K druhému důvodu vycházejícímu z porušení čl. 13 odst. 2 SEU či z nesprávného uplatnění zásady rovnocennosti

55 V rámci druhého žalobního důvodu Nizozemské království vytýká Komisi, že porušila čl. 13 odst. 2 SEU či nesprávně použila zásadu rovnocennosti. Tento žalobní důvod je formálně rozdělen na dvě části.

56 První částí tohoto důvodu Nizozemské království v podstatě tvrdí, že Komise v rozporu s čl. 13 odst. 2 SEU překročila meze svých pravomocí, když uplatnila finanční opravu z důvodu nevykázaných úroků ze starších pohledávek, aniž by existovala jakákoli pravomoc Unie či povinnost plynoucí z unijního práva účtovat úroky. Zaprvé totiž v okamžiku vzniku starších pohledávek neobsahovala odvětvová nařízení žádnou povinnost účtovat úroky. Zadruhé, jak plyne mimo jiné z judikatury Soudního dvora, taková povinnost nemůže vyplývat z čl. 32 odst. 1 a 5 nařízení č. 1290/2005. Zatřetí tvrzení Komise, že je zjevné, že při vymáhání nazpět neoprávněně vyplacených částek musí být požadovány úroky, nemůže tvořit právní základ. Ten totiž musí být explicitní.

57 V rámci druhé části tohoto žalobního důvodu Nizozemské království vytýká Komisi, že nesprávně uplatnila zásadu rovnocennosti, jelikož v době rozhodné z hlediska skutkových okolností nizozemské právo v podstatě neobsahovalo žádnou povinnost účtovat úroky ve vnitrostátních sporech stejného druhu, tedy v případech vymáhání nazpět neoprávněně vyplacených vnitrostátních dotací. V tomto ohledu má za to, že názor Komise, podle kterého jsou starší pohledávky srovnatelné s daňovými dluhy, pro které nizozemské právo stanoví povinnost účtovat úroky, je nesprávný. Podle Nizozemského království se totiž starší pohledávky a daňové dluhy liší jak povahou, tak účelem. Dále jestliže Komise tvrdila, že cíl vymáhání starších pohledávek nazpět je totožný s cílem výběru daňových dluhů, Nizozemské království tvrdí, že skutečnost, že příjmy z vymáhání nazpět jsou určeny do

evropského rozpočtu, není relevantní pro účely uplatnění zásady rovnocennosti, která se týká rovného zacházení se srovnatelnými vnitrostátními a evropskými pohledávkami na vnitrostátní úrovni. Za těchto podmínek má za to, že neporušilo zásadu rovnocennosti, když se staršími pohledávkami a daňovými dluhy zacházelo odlišně.

58 Komise zpochybňuje opodstatněnost těchto argumentů Nizozemského království.

59 Ohledně první části tohoto žalobního důvodu Komise v podstatě tvrdí, že povinnost vybírat úrok plyne z čl. 32 odst. 1 a 5 nařízení č. 1290/2005, ve spojení se zásadou rovnocennosti. Mimoto je logické a zjevné, že v případě vymáhání nazpět neoprávněně vyplacené částky je třeba vybrat rovněž úroky, jak potvrdila judikatura a čl. 8 odst. 2 druhého pododstavce nařízení č. 729/70, ve znění převzatém z nařízení č. 1287/95. Nevybírání úroků ze starších pohledávek by způsobilo Fondům škodu.

60 Ohledně druhé části tohoto žalobního důvodu Komise v podstatě tvrdí, že zásada rovnocennosti ukládá vypočítat ze starších pohledávek stejný úrok, jaký nizozemské orgány vybírají v rámci vybírání daňových dluhů. Podle ní je vybrání nezaplacené daně srovnatelné se získáním nazpět neoprávněně vyplacené zemědělské dotace. Uvádí, že je zvláštní, že v době rozhodné z hlediska skutkových okolností nizozemské právo neobsahovalo povinnost vybrat úrok při vymáhání vnitrostátních zemědělských dotací, a dodává, že s ohledem na škodu způsobenou Fondům nevybráním úroků ze starších pohledávek nelze připustit restriktivní výklad pojmu vnitrostátní povinnosti téhož druhu uplatňovaný Nizozemským královstvím. Mimoto čl. 8 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 729/70, ve znění převzatém z nařízení č. 1287/95 upřesňuje samozřejmý požadavek, tedy to, že při vymáhání nazpět neoprávněně vyplacené částky musí být vypočteny úroky.

61 Z argumentů účastníků řízení uvedených v bodech 55 až 60 výše plyne, že obě části tohoto žalobního důvodu jsou úzce spojeny. Zaprvé totiž Nizozemské království prostřednictvím obou částí napadá opodstatněnost finanční opravy uplatněné z důvodu nevykázání úroků ze starších pohledávek hlavně z toho důvodu, že v době vzniku pohledávek neexistovala ani na základě ustanovení unijního práva (první část), ani na základě zásady rovnocennosti (druhá část) žádná povinnost účtovat úroky z uvedených pohledávek. Zadruhé v rozporu s tvrzením, které Nizozemské království hájilo na jednání v odpovědi na otázku položenou Tribunálem, tvrzení uvedené v první části projednávaného žalobního důvodu, podle kterého finanční oprava postrádala právní základ vzhledem k tomu, že v unijním právu neexistovala povinnost účtovat úroky, může – za předpokladu, že je opodstatněné – vést k částečnému zrušení napadeného rozhodnutí, pouze pokud přezkum druhé části projednávaného žalobního důvodu ukáže, že Nizozemské království nemělo povinnost účtovat úroky ani na základě zásady rovnocennosti.

62 Je tudíž třeba zkoumat obě části projednávaného žalobního důvodu společně, také vzhledem k tomu, že Nizozemské království v odpovědi na otázku položenou Tribunálem na jednání nevyjádřilo proti takovému společnému přezkumu námitku.

63 Je třeba uvést – jak plyne z písemností Komise a jak Komise uvedla na jednání v odpovědi na otázku položenou Tribunálem – že finanční oprava uplatněná vůči Nizozemskému království kvůli nevykázaným úrokům se zakládala na ustanovení čl. 32 odst. 1 a 5 nařízení č. 1290/2005 ve spojení se zásadou rovnocennosti. Z uvedených ustanovení a z uvedené zásady podle Komise vyplývá povinnost tohoto členského státu účtovat úroky ze starších pohledávek.

64 Konkrétně, pokud jde o povinnost účtovat úroky ze starších pohledávek, Komise měla při schvalování účetní závěrky v podstatě za to, že uvedené úroky měly být vykázány v tabulce podle přílohy III nařízení č. 885/2006 a že Nizozemské království mělo povinnost vybrat úroky ze starších pohledávek na základě zásady rovnocennosti. Přesněji řečeno, z konečného postoje plyne, že podle Komise mělo být získání dotčených částek nazpět provedeno stejným způsobem jako výběr nezaplacených vnitrostátních daní, ohledně kterých nizozemské právo stanoví účtování úroků. Rozlišení, které Nizozemské království učinilo mezi vývozními náhradami a doplňkovými dávkami na jedné straně a vnitrostátními daněmi na druhé straně, s ohledem na jejich různé právní režimy a různé účely, je

podle Komise čistě formální a ohrožuje účinnost zásady rovnocennosti. Naproti tomu měla Komise za to, že ačkoli vývozní náhrady a doplňkové dávky se zajisté původně lišily od vnitrostátních daní, nic to nemění na tom, že po jejich kvalifikaci jako neoprávněně vyplacené mění prvně uvedené povahu a stávají se částkami, které musí být vybrány a vykázány jako příjmy do rozpočtu Unie, takže představují v uvedeném rozpočtu příjmy, jako je tomu v případě daní stanovených vnitrostátním právem. Odkázala v tomto ohledu na čl. 18 odst. 1 písm. f) nařízení č. 1605/2002. Ohledně doplňkových dávek z mléka Komise dodala, že příjmy z nich pocházející představují vlastní zdroje Společenství v souladu s článkem 2 rozhodnutí 70/243/ESUO, EHS, Euratom ze dne 21. dubna 1970 o nahrazení finančních příspěvků členských států vlastními zdroji Společenství (Úř. věst. L 94, s. 19). Z toho plyne, že z pohledu Unie je účel získání nazpět neoprávněně vyplacených doplňkových dávek a vývozních náhrad totožný s účelem vybírání vnitrostátních daní, což s sebou nese procesní rovnocennost.

65 Za těchto podmínek Komise uplatnila finanční opravu z důvodu nevykázaných úroků ze starších pohledávek v rozsahu, v němž – v důsledku jejich nezahrnutí do tabulky přílohy III nařízení č. 885/2006 – nebyly uvedené úroky zohledněny při schvalování hlavních částek starších pohledávek podle čl. 32 odst. 5 nařízení č. 1290/2005.

66 Projednávaným žalobním důvodem Nizozemské království v podstatě napadá základ této finanční opravy a zpochybňuje, že by mělo povinnost účtovat úroky ze starších pohledávek. Vyvozuje z toho, že Komise mu vzhledem k neexistenci takové povinnosti nemohla uložit finanční opravu z důvodu nevykázaných úroků.

67 Pro účely přezkumu opodstatněnosti napadeného rozhodnutí s ohledem na uvedené argumenty je tedy třeba ověřit, zda v projednávaném případě mělo Nizozemské království povinnost vybrat úroky ze starších pohledávek.

68 Na prvním místě je třeba uvést, že účastnice řízení se shodují, a potvrdily to na jednání v odpovědi na otázku položenou Tribunálem, což bylo zaneseno do protokolu o jednání, že odvětvová nařízení ve zněních použitelných v období, kdy vznikly starší pohledávky, nestanovila žádnou povinnost vybrat z uvedených pohledávek úrok.

69 Je totiž třeba připomenout, že starší pohledávky týkající se doplňkových dávek vznikly před 1. dubnem 1993. Starší pohledávky týkající se vývozních náhrad vznikly před 1. dubnem 1995.

70 Pokud jde přitom o doplňkové dávky v odvětví mléka, teprve nařízení č. 536/93 v čl. 3 odst. 4 a čl. 4 odst. 4 stanovilo, že v případě nedodržení lhůty splatnosti se dlužné částky ročně zvyšují o úrok, jehož sazbu stanoví členský stát, která však nemůže být nižší než sazba, která se použije v případě vydání bezdůvodného obohacení. Uvedené nařízení se podle svého čl. 10 druhého pododstavce stalo použitelným od období dvanácti měsíců, které začalo 1. dubna 1993. Naproti tomu nařízení č. 1546/88, které bylo zrušeno a nahrazeno nařízením č. 536/93, neobsahuje žádné ustanovení týkající se výběru úroků při vymáhání nazpět pozdě vyplacených doplňkových dávek.

71 Na druhé straně, pokud jde o vývozní náhrady, povinnost příjemce vrátit v případě neoprávněného vyplacení nejen neoprávněně vyplacenou částku, ale také úroky z této částky, byla zavedena čl. 11 odst. 3 nařízení č. 3665/87, ve znění nařízení č. 2945/94. Posledně uvedené nařízení se podle svého čl. 2 druhého pododstavce použilo na vývozy, pro které jsou formality stanovené v článku 3 nebo v článku 25 nařízení č. 3665/87 splněny od 1. dubna 1995. Naproti tomu ohledně neoprávněně vyplacených vývozních náhrad, pro které byly uvedené formality splněny před dnem 1. dubna 1995, nestanovilo nařízení č. 3665/87 žádnou povinnost příjemce zaplatit úroky z neoprávněně vyplacených částek.

72 Na druhém místě ohledně ustanovení článku 32 nařízení č. 1290/2005 je nejprve třeba uvést, že uvedený článek se týká povinností členských států, pokud jde o získání nazpět částek od příjemců, kteří se dopustili nesrovnalostí nebo nedbalosti (rozsudek Itálie v. Komise, bod 37 výše, EU:T:2010:154, bod 35).

73 Konkrétně podle čl. 32 odst. 1 nařízení č. 1290/2005 částky získané zpět v důsledku nesrovnalostí nebo nedbalosti a související úroky se převádějí na akreditované platební agentury, jež je zaúčtují jako účelově vázaný příjem EZZF v měsíci, kdy byly skutečně inkasovány.

74 Podle judikatury čl. 32 odst. 1 nařízení č.1290/2005 stanoví, že úroky související s částkami získanými zpět v důsledku nesrovnalostí nebo nedbalosti se převádějí na akreditované platební agentury, jež je zaúčtují jako účelově vázaný příjem EZZF v měsíci, kdy byly skutečně inkasovány. Tato ustanovení obsahují pouze prosté pravidlo o rozpočtovém určení takových příjmů, avšak členským státům neukládají povinnost vymáhat úroky z vrácených částek (rozsudek ze dne 29. března 2012, Pfeifer & Langen, C-564/10, Recueil, EU:C:2012:190, bod 44).

75 Dále čl. 32 odst. 5 nařízení č. 1290/2005 upravuje zvláštní situace, kdy členský stát nezískal částky nazpět buď během čtyř let následujících po dni prvotního zjištění správním orgánem nebo soudem, nebo během osmi let, jestliže je získání nazpět předmětem vnitrostátního soudního řízení. V takových situacích tedy podle uvedeného ustanovení finanční důsledky toho, že částky nebyly získány zpět, nese z 50 % dotyčný členský stát a z 50 % rozpočet Unie (rozsudek Itálie v. Komise, bod 37 výše, EU:T:2010:154, bod 36).

76 Podle judikatury se rovné rozdělení finanční odpovědnosti mezi dotčený členský stát a rozpočet Unie, jak stanoví čl. 32 odst. 5 nařízení č. 1290/2005, vztahuje na všechny důsledky finanční povahy spojené s tím, že nedošlo k získání nazpět neoprávněně vyplacených částek, tedy zejména hlavních částek, jakož i úroků, které se s nimi pojí a které měly být zaplaceny na základě čl. 32 odst. 1 téhož nařízení (v tomto smyslu viz rozsudek Itálie v. Komise, bod 37 výše, EU:T:2010:154, body 39, 41 a 44).

77 Z toho plyne, že Komise je v zásadě oprávněna zahrnout do částek splatných na základě čl. 32 odst. 5 nařízení č. 1290/2005 úroky z pohledávek, které nebyly zaplaceny ve lhůtě čtyř nebo osmi let, podle toho, která lhůta se na daný případ použije, stanovené v uvedeném ustanovení (v tomto smyslu viz rozsudek Itálie v. Komise, bod 37 výše, EU:T:2010:154, bod 46).

78 Je však třeba uvést, že zahrnutí úroků z pohledávek, které nebyly zaplaceny v příslušné lhůtě čtyř nebo osmi let stanovené v uvedeném ustanovení, do částek dlužných na základě čl. 32 odst. 5 nařízení č. 1290/2005, je nezbytně podřízeno existenci povinnosti členského státu v daném případě vyžadovat zaplacení úroků z dotčených částek. S ohledem na judikaturu uvedenou v bodě 76 výše totiž pouze v případě, že taková povinnost existuje, mohou finanční důsledky nezískání nazpět dotčených částek, ve smyslu uvedeného ustanovení, zahrnovat kromě částky jistiny také úroky.

79 Z toho rovněž plyne, že uplatnění finanční opravy z důvodu nevykázaných úroků ze starších pohledávek je v projednávaném případě podřízeno existenci takové povinnosti zavazující Nizozemské království.

80 V druhé řadě je třeba uvést, že čl. 32 odst. 1 a 5 nařízení č. 1290/2005 neobsahuje žádnou povinnost členských států požadovat úroky z pohledávek, které mají získat zpět.

81 Zaprvé čl. 32 odst. 1 nařízení č. 1290/2005, podobně jako čl. 8 odst. 2 druhého pododstavce nařízení č. 729/70, ve znění nařízení č. 1287/95, na který Komise odkázala, obsahuje, jak bylo uvedeno v bodě 74 výše, pouze prosté pravidlo o rozpočtovém určení částek získaných zpět v důsledku nesrovnalostí nebo nedbalosti, aniž stanoví povinnost členských států požadovat z takových zpět získaných částek úroky.

82 Dále je třeba mít za to, že čl. 32 odst. 5 nařízení č. 1290/2005 nezavádí ani povinnost členských států požadovat úroky z částek, které mají být vráceny, jelikož toto ustanovení obsahuje pouze pravidlo o rozdělení finanční odpovědnosti, pokud jde o důsledky nezískání nazpět dotčených částek po uplynutí lhůt stanovených uvedeným ustanovením.

83 Tento výklad čl. 32 odst. 5 nařízení č. 1290/2005 platí tím spíše, že podle judikatury je třeba vykládat uvedené ustanovení s ohledem na čl. 32 odst. 1 téhož nařízení, který tvoří obecný rámec v oblasti vracení Unii částek splatných v důsledku nesrovnalostí nebo nedbalosti při používání prostředků (rozsudek Itálie v. Komise, bod 37 výše, EU:T:2010:154, bod 41). Jak přitom plyne z bodů 74 a 81 výše, posledně uvedené ustanovení nelze vykládat v tom smyslu, že ukládá členským státům povinnost vyžadovat z vrácených částek úroky.

84 Zadruhé tento výklad čl. 32 odst. 1 a 5 nařízení č. 1290/2005 není zpochybněn závěry z bodu 44 rozsudku Itálie v. Komise, bod 37 výše (EU:T:2010:154), který citovala Komise.

85 Tribunál měl v bodě 44 rozsudku Itálie v. Komise, bod 37 výše (EU:T:2010:154), za to, že z odůvodnění nařízení č. 1290/2005, a zejména z bodů 25 a 26 odůvodnění uvedeného nařízení vyplývá, že systém finanční spoluodpovědnosti zavedený čl. 32 odst. 5 základního nařízení má za cíl chránit finanční zájmy rozpočtu Unie tím, že ponechá k tíži dotyčného členského státu část částek dlužných z důvodu nesrovnalostí, jež nebyly získány zpět v přiměřené lhůtě, a že povinnost vrátit úroky splatné v době od zjištění nesrovnalosti do skutečného navrácení dotčených částek má kompenzační povahu, neboť se úroky vztahují ke škodě, kterou dočasně utrpěl rozpočet Unie z důvodu, že v jeho prospěch nebyla zaúčtována žádná pohledávka. Tribunál z toho vyvodil, že vynětí úroků z částky, která má být vrácena, a tedy snížení částky k tíži dotyčného členského státu, by bylo tudíž neslučitelné s ochranou finančních zájmů rozpočtu Unie, který by tak nesl většinu finančních důsledků toho, že nebyly v přiměřené lhůtě vráceny částky splatné v důsledku nesrovnalostí.

86 Nicméně v opozici k tomu, co poznamenala Komise, je třeba uvést, že z uvedených úvah nelze vyvodit obecnou zásadu, podle které mají členské státy povinnost při vymáhání částek v důsledku nesrovnalostí požadovat úroky, což je třeba mít na zřeteli při aplikaci čl. 32 odst. 5 nařízení č. 1290/2005. Z bodu 48 téhož rozsudku Itálie v. Komise, bod 37 výše (EU:T:2010:154), totiž plyne, že Tribunál v uvedeném rozsudku rozhodl pouze o otázce, zda musí být úroky na základě čl. 32 odst. 5 nařízení č. 1209/2005 zohledněny, aniž by se zabýval samotným základem povinnosti vybírat úroky.

87 Komise se nemůže opírat ani o bod 45 rozsudku Itálie v. Komise, bod 37 výše (EU:T:2010:154). Tribunál zdůraznil, že „zásada, podle které jsou úroky příslušenstvím pohledávky a uplatní se na ně stejný účetní režim jako na pohledávku, má obecnou platnost v rámci právní úpravy rozpočtu Unie, jak o tom svědčí čl. 86 odst. 1 nařízení (ES, Euratom) č. 2342/2002, který upřesňuje, že ‚aniž jsou dotčena zvláštní ustanovení vyplývající z použití zvláštních odvětvových předpisů, je každá pohledávka, která není […] zaplacena, zatížena úroky‘ “. Avšak je třeba uvést, že pouhá skutečnost, že úroky jsou příslušenstvím hlavní částky v projednávaném případě, nezakládá povinnost Nizozemského království účtovat úroky. Dále je v každém případě třeba poznamenat, že Komise se spokojila s tím, že v duplice opakovala úvahy uvedené Tribunálem v bodě 45 uvedeného rozsudku, aniž z toho vyvodila závěry pro projednávaný případ, a že se nikdy, během správního řízení ani před Tribunálem, neopřela o čl. 86 odst. 1 nařízení č. 2342/2002, za předpokladu, že je toto ustanovení použitelné na okolnosti projednávané věci.

88 V každém případě je třeba uvést, že opačný výklad, podle kterého z čl. 32 odst. 1 a 5 nařízení č. 1290/2005 vyplývá povinnost členských států vyžadovat při vymáhání nazpět úroky z částek dlužných z důvodu nesrovnalostí, a tudíž automatické zahrnutí uvedených úroků mezi finanční důsledky uvedené v odstavci 5 uvedeného ustanovení, naráží na výklad odstavce 1 uvedeného ustanovení podaný Soudním dvorem, jak je připomenut v bodech 74 a 81 výše a který je třeba – jak plyne z bodu 83 výše – zohlednit při výkladu odstavce 5 téhož ustanovení.

89 Je třeba rovněž dodat, že ohledně samotné zásady týkající se vybírání úroků dotčených v čl. 32 odst. 1 nařízení č. 1290/2005 Soudní dvůr, který se opírá o čl. 4 odst. 2 nařízení Rady (ES, Euratom) č. 2988/95 ze dne 18. prosince 1995 o ochraně finančních zájmů [Unie] (Úř. věst. L 312, s. 1), podle kterého v podstatě odnětí neoprávněně získané výhody může být rovněž navýšeno o úroky, pokud je to stanoveno, nezavedl žádnou obecnou zásadu, podle které je vymáhání nazpět neoprávněně získaných výhod nezbytně doprovázeno výběrem úroků. Naopak po odmítnutí existence takové výhody v relevantních ustanoveních použitelných nařízení Soudní dvůr pro účely uplatnění zásady rovnocennosti zkoumal, zda taková povinnost existuje ve vnitrostátním právu (v tomto smyslu viz rozsudek Pfeifer & Langen, bod 74 výše, EU:C:2012:190, body 41 až 47).

90 Mimoto je třeba poznamenat, že sama Komise na jednání uvedla, že článek 32 nařízení č. 1290/2005 odůvodňuje uplatnění finanční opravy z důvodu nevykázaných úroků ze starších pohledávek pouze ve spojení se zásadou rovnocennosti, jak v podstatě plyne z bodu 63 výše.

91 Na třetím místě, vzhledem k tomu, že v odvětvových nařízeních ani v nařízení č. 1290/2005 není stanovena žádná povinnost požadovat úroky ze starších pohledávek, je tedy třeba přezkoumat, zda by taková povinnost mohla být v projednávaném případě platně založena na zásadě rovnocennosti.

92 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle čl. 325 odst. 2 SFEU jsou členské státy povinny přijmout k zamezení podvodů ohrožujících finanční zájmy Unie stejná opatření, jaká přijímají k zamezení podvodů ohrožujících jejich vlastní finanční zájmy (rozsudky ze dne 28. října 2010, SGS Belgium a další, C-367/09, Sb. rozh., EU:C:2010:648, bod 40; Pfeifer & Langen, bod 74 výše, EU:C:2012:190, bod 52, a ze dne 26. února 2013, Åkerberg Fransson, C-617/10, Sb. rozh., EU:C:2013:105, bod 26). Podle judikatury z toho plyne, že členské státy jsou při neexistenci unijní právní úpravy a v případě, že jejich vnitrostátní právo stanoví výběr úroků v rámci vymáhání stejného typu výhod neoprávněně získaných z jejich vnitrostátních rozpočtů, povinny vybírat obdobně úroky při navracení výhod neoprávněně získaných z unijního rozpočtu (rozsudek Pfeifer & Langen, bod 74 výše, EU:C:2012:190, bod 52). Je třeba mít za to, že je tomu stejně v případě finanční zátěže, kterou jsou správní orgány členských států povinny vybírat na účet Unie (v tomto smyslu viz a obdobně rozsudek ze dne 27. března 1980, Meridionale Industria Salumi a další, 66/79, 127/79 a 128/79, Receuil, EU:C:1980:101, bod 17).

93 Jak bylo uvedeno v bodě 63 výše, je v projednávaném případě na jedné straně nesporné, že Komise během správního řízení měla v podstatě za to, že podle zásady rovnocennosti musí být získání nazpět dotčených pohledávek provedeno stejným způsobem, jako výběr nezaplacených vnitrostátních daní. Tento postoj je v podstatě založen na širokém výkladu, který Nizozemské království zpochybňuje druhou částí projednávaného žalobního důvodu, pojmu „výhoda stejného typu“ ve smyslu judikatury citované v bodě 92 výše. Na druhé straně Komise na jednání poznamenala, že podle informací poskytnutých Nizozemským královstvím během správního řízení existovala na základě nizozemského soukromého práva možnost vybrat úroky z pohledávek tvořených neoprávněně přidělenými vnitrostátními zemědělskými dotacemi, přičemž této možnosti se Komise dovolávala podpůrně.

94 Za těchto podmínek je třeba před přezkumem podpůrné argumentace Komise shrnuté v bodě 93 výše ověřit, zda lze získání starších pohledávek nazpět považovat za srovnatelné s výběrem nezaplacených vnitrostátních daní s ohledem na judikaturu připomenutou v bodě 92 výše.

95 V první řadě ohledně srovnatelnosti starších pohledávek s vnitrostátními daňovými pohledávkami je třeba s ohledem na jejich povahu zkoumat odděleně starší pohledávky týkající se doplňkových dávek a starší pohledávky týkající se vývozních náhrad.

96 Zaprvé na jedné straně je ohledně starších pohledávek týkajících se doplňkových dávek třeba uvést, že podle judikatury je cílem systému doplňkových dávek obnovit rovnováhu mezi nabídkou a poptávkou na trhu mléka, který se vyznačuje strukturálními přebytky, pomocí omezení produkce mléka. Toto opatření tedy sleduje cíle racionálního rozvoje produkce mléka a rovněž cíl zajistit odpovídající životní

úroveň zemědělského obyvatelstva tím, že přispívá ke stabilizaci jeho příjmů (rozsudky ze dne 17. května 1988, Erpelding, 84/87, Recueil, EU:C:1988:245, bod 26; ze dne 25. března 2004, Cooperativa Lattepiù a další, C-231/00, C-303/00 a C-451/00, Recueil, EU:C:2004:178, bod 73, a Azienda Agricola Ettore Ribaldi a další, C-480/00, C-482/00, C-484/00, C-489/00 až C-491/00 a C-497/00 až C-499/00, Receuil, EU:C:2004:179, bod 57). Doplňková dávka z mléka představuje omezení vyplývající z pravidel tržní nebo strukturální politiky (výše uvedené rozsudky Cooperativa Lattepiù a další, EU:C:2004:178, bod 74, a Azienda Agricola Ettore Ribaldi a další, EU:C:2004:179, bod 58). Je součástí intervencí určených k regulaci zemědělských trhů a slouží financování výdajů v odvětví mléka. Z toho plyne, že vedle svého zřejmého cíle přimět producenty mléka k dodržování jim přidělených referenčních množství má doplňková dávka i hospodářský cíl, neboť má Společenství opatřit prostředky, které budou zapotřebí pro odbyt produkce uskutečněné producenty při překročení jejich kvót (výše uvedené rozsudky Cooperativa Lattepiù a další, EU:C:2004:178, bod 75; Azienda Agricola Ettore Ribaldi a další, EU:C:2004:179, bod 59, a rozsudek ze dne 15. července 2004, Gerekens a Procola, C-459/02, Sb. rozh., EU:C:2004:454, bod 37).

97 Z toho plyne, že ačkoli – jak v podstatě tvrdí Komise – jsou doplňkové dávky určeny jako příjmy do unijního rozpočtu, nic to nemění na tom, že – jak poznamenalo Nizozemské království – funkcí uvedených dávek je regulovat zemědělské trhy.

98 Naproti tomu, jak v podstatě tvrdí Nizozemské království, daně či poplatky spadající do vnitrostátního daňového systému a vybírané od obyvatelstva jako celku mají přednostně, ne-li výhradně, funkci spočívající v generování příjmů státního rozpočtu. Mimoto Komise v projednávaném případě neprokázala ani netvrdila, že nizozemské daně, které zohlednila s cílem uplatnit zásadu rovnocennosti, mají jakýkoli obdobný cíl jako doplňkové dávky, tedy regulovat trhy.

99 Zdá se tedy, jak v podstatě tvrdí Nizozemské království, že tržně-regulační funkce doplňkových dávek je vnitrostátním daním cizí. Nadto, jak tvrdí Nizozemské království, jsou zemědělské dávky vybírány od striktně vymezené kategorie povinných osob, nikoli od veškerého obyvatelstva, a příjmy z doplňkových dávek jsou určeny na financování odvětví mléka a konkrétněji pro odbyt produkce uskutečněné producenty při překročení jejich kvót.

100 Přitom obdobně jako v judikatuře, podle které je třeba pro účely uplatnění zásady rovnocennosti ověřit podobnost žalob založených na porušení unijního práva a žalob založených na porušení vnitrostátního práva z hlediska jejich předmětu, základu a hlavních znaků (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. července 2012, Littlewoods Retail a další, C-591/10, Sb. rozh., EU:C:2012:478, bod 31 a citovaná judikatura), je třeba, pokud jde v projednávaném případě o ověření podobnosti pohledávek Unie a vnitrostátních pohledávek, mít za to, že s ohledem na zvláštní funkci a zvláštní určení doplňkových dávek nelze starší pohledávky týkající se doplňkových dávek považovat za rovnocenné pohledávky stejného typu, jako jsou vnitrostátní daňové pohledávky.

101 Na druhé straně i za předpokladu, že z judikatury plyne, že nelze vyloučit, že – jak v podstatě tvrdí Komise – doplňkové dávky jako finanční zátěž, kterou musí správní orgány členských států vybrat na účet Unie, by mohly být považovány za srovnatelné s vnitrostátními daněmi či poplatky (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 14. července 1994, Milchwerke Köln v. Wuppertal, C-352/92, Receuil, EU:C:1994:294, bod 23 a citovaná judikatura, a ze dne 15. ledna 2004, Penycoed, C-230/01, Recueil, EU:C:2004:20, body 36 a 37 a citovaná judikatura), je třeba v každém případě třeba dodat, že i v takovém případě by bylo třeba ověřit, zda jsou uvedené vnitrostátní daně či poplatky rovnocenné či stejného typu jako doplňkové dávky (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. května 1993, Peter, C-290/91, Receuil, EU:C:1993:220, bod 11).

102 Přitom v projednávaném případě, jak v podstatě plyne z bodu 98 výše, nic ve spisu neumožňuje učinit závěr, že Komise chtěla ověřit, zda mezi daněmi a poplatky zavedenými na základě nizozemského práva existovaly daně či poplatky stejného druhu, jako jsou doplňkové dávky.

103 Za těchto podmínek je třeba učinit závěr, že Komise nesprávně měla za to, že se staršími pohledávkami týkajícími se doplňkových dávek musí být zacházeno stejně jako s daňovými dluhy.

104 Zadruhé ohledně starších pohledávek týkajících se vývozních náhrad je třeba uvést, že podle judikatury je účelem režimu vývozních náhrad umožnit vývoz evropských produktů, které by jinak nebyly pro hospodářský subjekt nadále rentabilní (viz rozsudek ze dne 19. listopadu 1998, Francie v. Komise, C-235/97, Receuil, EU:C:1998:556, bod 80 a citovaná judikatura).

105 Vývozní náhrady byly podle čl. 1 odst. 2 písm. a) nařízení č. 729/70 a č. 1258/1999 financovány záruční sekcí EZOZF a jsou podle čl. 3 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1290/2005, použitelného od 1. ledna 2007, financovány EZZF.

106 Jak ostatně Komise uvedla během správního řízení a na jednání, vývozní náhrady, které představují výhodu poskytnutou zemědělcům, se tak svojí povahou liší od vnitrostátních daní. Zatímco jsou totiž vývozní náhrady financovány z unijního rozpočtu, vnitrostátní daně plní státní rozpočet.

107 Komise měla nicméně při postupu schvalování účetní závěrky za to, že pohledávky týkající se vývozních náhrad neoprávněně obdržených ze strany zemědělců, které měly být dotčeným členským státem získány zpět, byly srovnatelné s daňovými dluhy, jelikož zpět získané částky v podstatě představují příjem unijního rozpočtu, takže uvedený rozpočet plnily stejně, jako vnitrostátní daně plní rozpočet dotčeného členského státu. Podle Komise užitečný účinek zásady rovnocennosti požaduje, aby starší pohledávky podléhaly stejnému zacházení, pokud jde o výběr úroků při jejich vymáhání nazpět, jako daňové dluhy.

108 Tato analýza Komise je neslučitelná s judikaturou uvedenou v bodě 92 výše, která v případě neexistence unijní právní úpravy podřizuje povinnost členských států požadovat úroky z výhod neoprávněně získaných z unijního rozpočtu tomu, že jejich vnitrostátní právo stanoví povinnost požadovat úroky v rámci vymáhání stejného typu výhod neoprávněně získaných z jejich vnitrostátních rozpočtů.

109 Je zajisté třeba uvést, jak to učinila Komise, že neoprávněně vyplacené a vrácené částky představují podle čl. 18 odst. 1 písm. f) nařízení č. 1605/2002 příjmy určené k financování zvláštních výdajů.

110 Nicméně ačkoli částky týkající se neoprávněně vyplacených a zpět získaných vývozních náhrad jsou vedeny jako příjmy unijního rozpočtu, nic to nemění na tom, že částky uvedených vývozních náhrad neměly být zemědělcům nikdy vyplaceny.

111 Jinými slovy, na rozdíl od výběru vnitrostátních daní se získáním nazpět neoprávněně vyplacených vývozních náhrad nenaplňuje unijní rozpočet, ale navrací do něj částky, které z něj nikdy neměly být vyplaceny.

112 S ohledem na předcházející je třeba učinit závěr, že Komise nesprávně považovala starší pohledávky týkající se vývozních náhrad za srovnatelné s daňovými pohledávkami.

113 Závěry vyvozené v bodech 103 a 112 výše nejsou zpochybněny argumenty Komise vycházejícími v podstatě z toho, že striktní výklad pojmu „výhoda stejného typu“, na jehož základě nelze výběr nezaplacených vnitrostátních daní považovat za srovnatelný se získáním starších pohledávek nazpět, nezohledňuje ani škodu utrpěnou unijním rozpočtem kvůli nevybrání úroků, ani užitečný účinek zásady rovnocennosti.

114 V tomto ohledu je třeba zajisté uvést, že již byl učiněn závěr, že vymáhání úroků splatných v době od zjištění nesrovnalosti do skutečného navrácení dotčených částek má kompenzační povahu, neboť se úroky vztahují ke škodě, kterou dočasně utrpěl unijní rozpočet z důvodu, že v jeho prospěch nebyla zaúčtována žádná pohledávka (rozsudek Itálie v. Komise, bod 37 výše, EU:T:2010:154, bod 44).

115 Je rovněž pravda, že podle čl. 325 odst. 2 SFEU, připomenutého v bodě 92 výše, jsou členské státy povinny přijmout k zamezení podvodů ohrožujících finanční zájmy Unie stejná opatření, jaká přijímají k zamezení podvodů ohrožujících jejich vlastní finanční zájmy.

116 Nicméně široký výklad pojmu výhoda stejného typu, jak jej navrhuje Komise, je kvůli svému obzvláště širokému rozsahu neslučitelný s předpoklady pro uplatnění zásady rovnocennosti, která se uplatní, jak jasně plyne z rozsudku Pfeifer & Langen, bod 74 výše (EU:C:2012:190, bod 45), pouze v případě neexistence odvětvové právní úpravy, která stanoví výběr úroků. Mimoto z judikatury citované v bodě 92 výše jednoznačně plyne, že pouze pokud vnitrostátní právo stanoví výběr úroků v rámci získávání nazpět stejného typu výhod neoprávněně získaných z jejich vnitrostátních rozpočtů, jsou členské státy povinny vybírat obdobně úroky při navracení výhod neoprávněně získaných z unijního rozpočtu.

117 Široký výklad navrhovaný Komisí by přitom v konečném důsledku vedl k závěru, že i v kontextu uplatnění zásady rovnocennosti je vždy třeba provést výběr úroků, pokud jsou příjmy z vymáhání nazpět neoprávněně vyplacených částek určeny do unijního rozpočtu ve smyslu čl. 18 odst. 1 písm. f) nařízení č. 1605/2002, pokud vnitrostátní právo ukládá výběr úroků v rámci jakéhokoli postupu k vymáhání jakéhokoli typu neoprávněně poskytnutých vnitrostátních výhod nebo nezaplacených daní, bez ohledu na jejich srovnatelnost s dotčenými pohledávkami Unie.

118 Tento závěr platí tím spíše v analogii s ustálenou judikaturou, podle které zásadu rovnocennosti není možné vykládat ani tak, že ukládá členským státům povinnost rozšířit svůj nejvýhodnější režim promlčení na všechny žaloby směřující k získání nazpět daní či poplatků vybraných v rozporu s unijním právem (rozsudky ze dne 15. září 1998, Edis, C-231/96, Recueil, EU:C:1998:401, bod 36, a ze dne 28. listopadu 2000, Roquette Frères, C-88/99, Receuil, EU:C:2000:652, bod 29), ani tak, že ukládá členským státům povinnost rozšířit svůj nejvýhodnější vnitrostátní režim na všechny žaloby, které byly podány v určitém odvětví práva (viz rozsudek Littlewoods Retail a další, bod 100 výše, EU:C:2012:478, bod 31 a citovaná judikatura).

119 S ohledem na předcházející úvahy je třeba učinit závěr, že Komise měla nesprávně za to, že starší pohledávky lze srovnávat s daňovými dluhy. Je tudíž rovněž nesprávné, že Komise z toho na základě zásady rovnocennosti vyvodila, že nizozemské orgány měly povinnost účtovat úroky ze starších pohledávek.

120 Za uvedených podmínek je ve druhé řadě třeba posoudit podpůrnou argumentaci uvedenou Komisí na jednání a vycházející v podstatě z toho, že uplatnění finanční opravy z důvodu nevykázaných úroků ze starších pohledávek bylo odůvodněné, neboť nizozemské soukromé právo stanoví možnost vybrat úroky z neoprávněně přidělených vnitrostátních zemědělských dotací, takže na základě zásady rovnocennosti lze takové úroky vybrat ze starších pohledávek postupem k jejich získání nazpět.

121 V tomto ohledu je třeba připomenout, že v rámci přezkumu legality podle článku 263 SFEU má Tribunál pravomoc rozhodovat o žalobách podaných pro nedostatek příslušnosti, pro porušení podstatných formálních náležitostí, pro porušení Smlouvy nebo jakéhokoli právního předpisu týkajícího se jejího provádění anebo pro zneužití pravomoci. Článek 264 SFEU stanoví, že je-li žaloba opodstatněná, je napadený akt prohlášen za od počátku neplatný. Tribunál tedy v žádném případě nemůže nahradit odůvodnění autora napadeného aktu svým vlastním odůvodněním (viz rozsudek ze dne 28. února 2013, Portugalsko v. Komise, C-246/11 P, EU:C:2013:118, bod 85 a citovaná judikatura).

122 V projednávaném případě především plyne ze skutečností ve spisu, že v dopise ze dne 11. února 2011, zaslaném v odpovědi na zápis z dvoustranného setkání, nizozemské orgány uváděly, že v nizozemském veřejném právu neexistuje žádná povinnost požadovat výběr úroků při získávání nazpět neoprávněně přidělených zemědělských dotací a že existuje možnost vybrat takové úroky na základě nizozemského soukromého práva. Uvedené orgány však v daném dopise uvedly, že tato možnost není v praxi využívána.

123 Dále je třeba uvést, že během správního řízení Komise z této údajné možnosti plynoucí z nizozemského soukromého práva nevyvodila žádný závěr pro odůvodnění svého závěru, podle kterého mělo Nizozemské království povinnost účtovat úroky ze starších pohledávek.

124 Poté, co nizozemské orgány zpochybnily opodstatněnost finanční opravy, Komise na jedné straně ve formálním sdělení uvedla, že s pohledávkami Unie nelze zacházet méně výhodně než s jakoukoli vnitrostátní pohledávkou. Vyvodila z toho, že pokud v době rozhodné z hlediska skutkových okolností Nizozemské království vyžadovalo úroky při vymáhání jakékoli vnitrostátní pohledávky, jako například daňových pohledávek či neoprávněně přidělených vnitrostátních dotací, musí tomu být stejně v případě získávání nazpět pohledávek Unie. Na druhé straně z vyjádření Komise zaslaných pro účely smírčího řízení, z konečného postoje a ze souhrnné zprávy vyplývá, že Komise měla za to, že starší pohledávky musí být přirovnány k vnitrostátním daňovým dluhům.

125 Konečně je třeba dodat, že Komise na jednání uznala, že tato údajná možnost získat úroky na základě nizozemského soukromého práva nebyla předmětem diskuze mezi účastníky během správního řízení.

126 Z uvedených skutečností plyne, že finanční oprava uplatněná Komisí z důvodu nevykázaných úroků ze starších pohledávek se v podstatě zakládá na úvaze, podle které byly uvedené pohledávky srovnatelné s daňovými dluhy, takže pokud byly úroky vybírány při vymáhání daňových dluhů, měly být rovněž účtovány z uvedených pohledávek. Naproti tomu Komise v žádném okamžiku tento závěr nezaložila na úvaze, podle které Nizozemské království mělo účtovat sporné úroky ze starších pohledávek, jestliže existovala možnost získat úroky z vnitrostátních pohledávek plynoucích z neoprávněně přidělených vnitrostátních zemědělských dotací.

127 Za těchto podmínek by přitom zohlednění takové možnosti – i kdyby se prokázala – dosáhnout zaplacení úroků na základě nizozemského soukromého práva a posouzení otázky, zda taková možnost představuje dostačující základ pro uznání – na základě zásady rovnocennosti – povinnosti Nizozemského království účtovat úroky ze starších pohledávek, vedlo v konečném důsledku k nahrazení odůvodnění napadeného rozhodnutí, které však Tribunál nemůže provést, jak plyne z judikatury připomenuté v bodě 121 výše.

128 Z toho plyne, že podpůrná argumentace předložená Komisí na jednání musí být zamítnuta, aniž by bylo nezbytné rozhodnout o její přípustnosti, když byla poprvé přednesena až na jednání.

129 S ohledem na výše uvedené je třeba přijmout v plném rozsahu druhý žalobní důvod vznesený Nizozemským královstvím. Vzhledem k tomu, že uvedený důvod podporuje hlavní návrhové žádání, je třeba tomuto návrhovému žádání vyhovět.

130 Tribunál ale považuje za vhodné zabývat se pro úplnost i třetím žalobním důvodem uvedeným Nizozemským královstvím, přičemž upřesňuje, že tento důvod byl uveden na podporu druhého návrhového žádání, které bylo vzneseno podpůrně (viz bod 51 výše).

Ke třetímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení zásady řádné péče, ve spojení s čl. 8 odst. 2 nařízení č. 729/70 a čl. 5 odst. 2 nařízení č. 595/91

131 Třetím žalobním důvodem Nizozemské království vytýká Komisi porušení zásady řádné péče, ve spojení s čl. 8 odst. 2 nařízení č. 729/70 a čl. 5 odst. 2 nařízení č. 595/91, protože do 16. října 2006 nepřijala rozhodnutí o pohledávkách dotčených ve věci Centramelk a jejich úhradě ze strany Společenství. V tomto ohledu zaprvé tvrdí, že Komise měla včas zohlednit informace poskytnuté nizozemskými orgány, zejména v dopise ze dne 4. října 2006. Jelikož z uvedených informací vyplývalo, že s výjimkou jediného z devíti individuálních případů podvodu, jež jsou předmětem věci Centramelk, byly dotčené pohledávky nedobytné, což bylo mimoto prokázáno již k datu zvláštního sdělení ze dne 10. července 2003, měla Komise přijmout rozhodnutí ohledně ostatních osmi případů do 16. října

2006. Přinejmenším měla odůvodnit, proč takové rozhodnutí odmítla přijmout. Přitom dopis ze dne 23. října 2006 byl zcela prost odůvodnění. Zadruhé Nizozemské království tvrdí, že během správního řízení vedoucího k přijetí napadeného rozhodnutí Komise opomněla znovu zvážit svůj postoj a omezila se na odkaz na předchozí obsoletní postoje. Komise nedostála povinnosti řádné péči zejména s ohledem na smírčí řízení. Zatřetí v odpovědi na tvrzení Komise, podle kterého je projednávaný žalobní důvod nepřípustný, Nizozemské království tvrdí, že mu nelze vytýkat, že proti rozhodnutí 2007/327 nepodalo žalobu, jelikož uvedené rozhodnutí se týkalo výhradně hlavní částky, a nikoli úroků.

132 Komise v podstatě odpověděla, že třetí žalobní důvod je nepřípustný a v každém případě neopodstatněný.

133 Úvodem je třeba především uvést, že ohledně pohledávek dotčených ve věci Centramelk Komise v rozhodnutí 2007/327 uplatnila pravidlo plynoucí z čl. 32 odst. 5 nařízení č. 1290/2005. V tomto ohledu z dopisu ze dne 21. února 2006 plyne, že podle útvarů Komise k datu uvedeného dopisu dosud probíhalo vymáhání uvedených pohledávek nazpět. V dopise ze dne 23. října 2006 Komise mimoto informovala nizozemské orgány o skutečnosti, že dosud nebylo přijato žádné rozhodnutí ohledně uvedené věci a že případy nevyřízené do 16. října 2006 budou vyřízeny v souladu s ustanoveními článku 32 nařízení č. 1290/2005

134 Dále během správního řízení, které vedlo k vydání napadeného rozhodnutí, účastnice řízení zejména diskutovaly o uplatnění čl. 32 odst. 5 nařízení č. 1290/2005 na úroky z pohledávek dotčených ve věci Centramelk. Tato otázka byla zejména vznesena před smírčím orgánem.

135 Smírčí orgán ve zprávě zejména uvedl, že věc Centramelk byla v roce 2006 řešena na základě čl. 32 odst. 5 nařízení č. 1290/2005. Třebaže smírčí orgán v tomto kontextu uvedl, že přezkum rozhodnutí 2007/327, které se stalo pravomocným, může být nemožný, nadnesl otázku, zda je myslitelné omezit výpočet úroků na jediný individuální případ podvodu dotčený v uvedené věci, který skutečně byl předmětem postupu týkajícího se vymáhání finančních prostředků nazpět v roce 2006, a vyjmout ostatní případy dotčené v dané věci, které se týkají společností v úpadku, zrušených společností či společností bez majetku dávno před uplatňováním pravidla plynoucího z čl. 32 odst. 5 nařízení č. 1290/2005. V závěru smírčí orgán zejména Komisi vyzval k posouzení posledně uvedené otázky.

136 Konečně Komise se touto otázkou zabývala v konečném postoji i v souhrnné zprávě. V tomto ohledu především uvedla, že v souladu s čl. 32 odst. 6 písm. b) nařízení č. 1290/2005 může členský stát rozhodnout, že nebude ve vymáhání nazpět pokračovat, pokud se ukáže, že to není možné z důvodu platební neschopnosti dlužníka zjištěné a uznané v souladu s vnitrostátním právem dotyčného členského státu. Nizozemské království přitom v tabulce podle přílohy III nařízení č. 885/2006 pro rok 2006 žádnou z devíti pohledávek dotčených ve věci Centramelk neoznačilo jako nedobytnou, a proto podle Komise musí tyto pohledávky podléhat pravidlu plynoucímu z čl. 32 odst. 5 nařízení č. 1290/2005. Komise dále odmítla argument vycházející z toho, že osm z devíti pohledávek dotčených v uvedené věci bylo nedobytných už před přijetím rozhodnutí o schválení účetní závěrky pro rok 2006 a měly být vyloučeny z výpočtu úroků. V tomto ohledu uvedla, že uvedené pravidlo stanoví sdílení finanční odpovědnosti mezi Unií a dotčeným členským státem za pohledávky, k jejichž získání nazpět nedošlo ve lhůtě čtyř či osmi let od data jejich prvního správního či soudního zjištění. Přitom podle Komise s ohledem na informace poskytnuté nizozemskými orgány byla nedobytnost pohledávky prokázána ve stanovené lhůtě pouze u dvou z devíti dotčených individuálních případů podvodu. Mimoto dodala, že v kontextu šetření provedeného v roce 2003 její útvary dospěly k závěru, že vymáhání nazpět pohledávek dotčených v uvedené věci dosud probíhalo. Konečně s ohledem na uvedené úvahy a v rozsahu, v němž byly úroky příslušenstvím hlavních pohledávek, Komise uplatnila pravidlo plynoucí z čl. 32 odst. 5 nařízení č. 1290/2005 na úroky ze všech pohledávek dotčených ve věci Centramelk.

137 Tento žalobní důvod je třeba zkoumat ve světle těchto úvah.

138 V první řadě Nizozemské království tvrdí, že Komise nedostála povinnosti řádné péče, když do 16. října 2006 nepřijala rozhodnutí o pohledávkách dotčených ve věci Centramelk nebo alespoň neuvedla, proč odmítla takové rozhodnutí přijmout do uvedeného data.

139 Konkrétně Nizozemské království v žalobě tvrdí, že Komise chybovala, když opomněla „[přijmout] do 16. října 2006 rozhodnutí týkající se nesplacených pohledávek, které již byly předmětem [zvláštního sdělení ze dne 10. července 2003] směřujícího k tomu, aby tuto částku neslo […] Společenství“. Stejně tak v replice vytýká Komisi, že do 16. října 2006 nepřijala rozhodnutí „ve [věci] Centramelk, na základě kterého nedobytné pohledávky dotčené v [osmi] z [devíti individuálních případů podvodu] byly ponechány k tíži Společenství“, a že uvedený orgán „mohl a měl ještě před […] dnem 16. října 2006 […], pokud jde o [uvedených osm individuálních případů podvodu], rozhodnout, že finanční důsledky [mají] být ponechány k tíži Společenství v souladu s čl. 8 odst. 2 nařízení č. 729/70, ve spojení s čl. 5 odst. 2 nařízení č. 595/91“. Mimoto dodává, že dopis ze dne 23. října 2006 je zcela prostý odůvodnění.

140 Z písemností Nizozemského království plyne, že – jak mimo jiné potvrdilo na jednání v odpovědi na otázku položenou Tribunálem, což bylo zaneseno do protokolu o jednání – ačkoli argumenty vznesené na podporu třetího žalobního důvodu byly formálně prezentovány jako argumenty směřující k částečnému zrušení napadeného rozhodnutí, týkají se použití čl. 32 odst. 5 nařízení č. 1290/2005 na pohledávky dotčené ve věci Centramelk.

141 Je přitom nesporné, že – jak bylo uvedeno v bodě 133 výše – Komise rozhodnutím 2007/327 zejména podřídila pohledávky dotčené ve věci Centramelk pravidlu plynoucímu z čl. 32 odst. 5 nařízení č. 1290/2005.

142 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle judikatury se rozhodnutí, které nebylo adresátem ve lhůtě stanovené v článku 263 SFEU zpochybněno, vůči němu stává pravomocným (viz rozsudek ze dne 14. září 1999, Komise v. AssiDomän Kraft Products a další, C-310/97 P, Recueil, EU:C:1999:407, bod 57 a citovaná judikatura). Tato judikatura se zakládá zejména na úvaze, že lhůty pro podání opravného prostředku mají zajistit právní jistotu tím, že zamezí tomu, aby unijní akty zakládající právní účinky byly donekonečna zpochybňovány, jakož i na požadavcích řádného výkonu spravedlnosti a hospodárnosti řízení (výše uvedený rozsudek Komise v. AssiDomän Kraft Products a další, EU:C:1999:407, bod 61).

143 V projednávaném případě je přitom nesporné, že Nizozemské království bylo, jak plyne z článku 3 rozhodnutí 2007/327, adresátem uvedeného rozhodnutí a že proti němu nepodalo žalobu na neplatnost.

144 Z toho plyne, že s ohledem na judikaturu připomenutou v bodě 142 výše, nabylo rozhodnutí 2007/327 ve vztahu k Nizozemskému království právní moci.

145 Tudíž Nizozemské království, které mohlo během případného řízení o neplatnosti rozhodnutí 2007/327 zpochybnit uplatnění čl. 32 odst. 5 nařízení č. 1290/2005 na pohledávky dotčené ve věci Centramelk, pozbylo možnost jej napadnout později, po uplynutí lhůty pro podání opravného prostředku proti uvedenému rozhodnutí (viz obdobně rozsudek ze dne 5. července 2012, Řecko v. Komise, T-86/08, Sb. rozh., EU:T:2012:345, bod 50).

146 Umožnit Nizozemskému království, aby v rámci této žaloby vzneslo argumenty týkající se nevydání rozhodnutí ohledně pohledávek dotčených ve věci Centramelk do 16. října 2006, a tudíž týkající se zahrnutí uvedených pohledávek do rozhodnutí 2007/327, ačkoli mu nic nebránilo posledně uvedené rozhodnutí napadnout žalobou na neplatnost, by totiž znamenalo umožnit mu překročení lhůty pro podání žaloby proti rozhodnutí 2007/327 (viz obdobně rozsudek Řecko v. Komise, bod 145 výše, EU:T:2012:345, bod 53).

147 Argumenty vycházející z toho, že Komise měla přijmout rozhodnutí ohledně pohledávek dotčených ve věci Centramelk do 16. října 2006 proto musí být prohlášeny za nepřípustné.

148 Tento závěr není zpochybněn argumentem Nizozemského království vycházejícím z toho, že mu nelze vytýkat, že nepodalo žalobu proti rozhodnutí 2007/327, jelikož uvedené rozhodnutí se týkalo výhradně hlavní částky pohledávek dotčených ve věci Centramelk, a nikoli úroků.

149 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury je striktní uplatňování unijních předpisů stanovících procesní lhůty odpovědí na požadavek právní jistoty i nutnosti vyloučit jakoukoli diskriminaci nebo svévolné zacházení při výkonu spravedlnosti (rozsudek Řecko v. Komise, bod 145 výše, EU:T:2012:345, bod 54; viz rovněž v tomto smyslu usnesení ze dne 16. listopadu 2010, Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert v. Komise, C-73/10 P, Sb. rozh., EU:C:2010:684, bod 49 a citovaná judikatura).

150 Souhlasit s argumentací Nizozemského království a umožnit mu, aby nyní napadlo legalitu úvah uvedených v rozhodnutí 2007/327 pouze proto, že napadené rozhodnutí úroky z pohledávek dotčených v rozhodnutí 2007/327 později podřídilo čl. 32 odst. 5 nařízení č. 1290/2005, by přitom znamenalo umožnit tomuto členskému státu, aby obešel lhůtu pro podání žaloby, a bylo by to tedy v rozporu s účelem uvedené lhůty, jak byl připomenut v bodě 149 výše.

151 S ohledem na předcházející úvahy je třeba zamítnout jako nepřípustné argumenty Nizozemského království směřující k prokázání, že Komise nejednala s řádnou péčí, když nepřijala rozhodnutí ohledně pohledávek dotčených ve věci Centramelk do 16. října 2006.

152 Ve druhé řadě Nizozemské království vytýká Komisi, že rovněž nejednala s řádnou péčí při správním řízení vedoucím k přijetí napadeného rozhodnutí. Podle něj, zatímco jak jeho orgány, tak smírčí orgán kritizovaly postoj Komise, Komise „opomněla znovu zvážit svůj postoj a omezila se na odkaz na předchozí postoje, které se mezitím s ohledem na nové informace staly obsoletními“ a „nevzala smírčí řízení vážně“.

153 V tomto ohledu je třeba poznamenat, jak vyplývá ze shrnutí v bodě 136 výše, z konečného postoje a ze souhrnné zprávy Komise, že Komise v podstatě potvrdila svůj postoj, podle kterého pohledávky dotčené ve věci Centramelk musí v rozhodnutí 2007/327 podléhat pravidlu plynoucímu z čl. 32 odst. 5 nařízení č. 1290/2005, a v tomto kontextu odmítla argument vycházející z toho, že od roku 2006 věděla, že v osmi z devíti individuálních případů podvodů dotčených v uvedené věci jsou pohledávky nedobytné. Mimoto za těchto podmínek a v rozsahu, v němž úroky z pohledávek dotčených v uvedené věci představovaly příslušenství uvedených pohledávek, měla Komise za to, že je třeba uplatnit uvedené pravidlo a uložit Nizozemskému království finanční opravu ve výši 50 % úroků z uvedených pohledávek.

154 Z toho plyne, že Komise řádně přezkoumala otázku, zda určité pohledávky dotčené ve věci Centramelk mohly být vyloučeny z výpočtu úroků. Konkrétně přezkoumala a výslovně vyloučila tvrzení, podle kterého od roku 2006 věděla, že v osmi z devíti individuálních případů podvodů dotčených v uvedené věci jsou pohledávky nedobytné, jakož i návrh vyloučit finanční opravu úroků spojených s uvedenými osmi individuálními případy podvodu.

155 Z toho plyne, že Komise se seznámila s argumenty vznesenými Nizozemským královstvím a s otázkami položenými smírčím orgánem a pečlivě je přezkoumala, i když je nepovažovala za přesvědčivé. Za těchto podmínek nedošlo k porušení zásady řádné péče (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. května 2000, Belgie v. Komise, C-242/97, Receuil, EU:C:2000:255, body 92 a 93).

156 Tento závěr není zpochybněn argumentem, který předložilo Nizozemské království a který vychází z toho, že Komise opomněla znovu zvážit svůj postoj a omezila se na odkaz na předchozí postoje, které se mezitím s ohledem na nové informace staly obsoletními.

157 Skutečnost, že Komise zejména potvrdila svůj předchozí postoj, který Nizozemské království zpochybnilo a podle kterého v kontextu vyšetřování provedeného v roce 2003 její služby dospěly k závěru, že vymáhání nazpět pohledávek dotčených ve věci Centramelk dosud probíhalo, totiž nepředstavuje porušení řádné péče ze strany Komise při přezkumu argumentů předložených Nizozemským královstvím. Naopak tato skutečnost představuje pouhý výraz nesouhlasu mezi účastníky ohledně dostatečnosti skutečností zohledněných při schvalování souladu ve vztahu k uvedeným pohledávkám. Ze stejných důvodů, jaké jsou uvedeny v bodě 155 výše, nemůže tato skutečnost představovat porušení řádné péče ze strany Komise.

158 Mimoto je s ohledem na úvahy uvedené v bodech 142 až 146 výše třeba dodat, že zjištění Komise, podle kterého dosud probíhalo vymáhání nazpět pohledávek dotčených ve věci Centramelk, vedlo zejména k jejich podřízení pravidlu plynoucímu z čl. 32 odst. 5 nařízení č. 1290/2005 a k jejich zahrnutí do rozhodnutí 2007/327 (viz bod 133 výše) a také že zjištění a úvahy Komise učiněné v tomto ohledu se vzhledem k tomu, že Nizozemské království nepodalo proti uvedenému rozhodnutí žalobu na neplatnost, staly vůči němu pravomocné. Je tedy třeba mít za to, že Komise mohla odůvodněně a bez porušení povinnosti řádné péče vycházet z těchto skutečností v rámci řízení, které vedlo k přijetí napadeného rozhodnutí.

159 Dále je třeba uvést, že Komise odůvodnila uplatnění čl. 32 odst. 5 nařízení č. 1290/2005 na úroky z pohledávek dotčených ve věci ve věci Centramelk úvahou, podle které se musí s uvedenými úroky, coby příslušenstvím hlavní pohledávky, zacházet stejně jako s uvedenými pohledávkami. Je přitom třeba uvést, že Nizozemské království tuto úvahu nijak nezpochybňuje.

160 Za těchto podmínek je třeba zamítnout jako neopodstatněné argumenty Nizozemského království vycházející z toho, že Komise nejednala s řádnou péčí, když nezohlednila argumenty předložené během řízení tímto členským státem ohledně úroků z pohledávek dotčených ve věci Centramelk.

161 Vzhledem k předcházejícím úvahám je třeba třetí žalobní důvod zamítnout zčásti jako nepřípustný a zčásti jako neopodstatněný.

162 S ohledem na všechny předcházející úvahy a zejména na závěr vyvozený v bodě 129 výše, je třeba zrušit napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž Komise na Nizozemské království uplatnila finanční opravu ve výši 4 703 231,78 eura z důvodu nevykázaných úroků ze starších pohledávek.

K nákladům řízení

163 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Nizozemské království požadovalo náhradu nákladů řízení a Komise neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (druhý senát)

rozhodl takto:

1) **Prováděcí rozhodnutí Komise 2013/763/EU ze dne 12. prosince 2013, kterým se z financování Evropskou unií vylučují některé výdaje vynaložené členskými státy v rámci záruční sekce Evropského zemědělského orientačního a záručního fondu (EZOZF), v rámci Evropského zemědělského záručního fondu (EZZF) a v rámci Evropského zemědělského fondu pro rozvoj venkova (EZFRV), se zrušuje v rozsahu, v němž na Nizozemské království**

uplatnilo finanční opravu ve výši 4 703 231,78 eura z důvodu nevykázaných úroků z pohledávek týkajících se doplňkových dávek zaplacených opožděně předcházejících 1. dubnu 1993 a vrácení vývozních náhrad neoprávněně vyplacených před 1. dubnem 1995.

2) **Evropská komise ponese vlastní náklady řízení a kromě toho nahradí náklady řízení vynaložené Nizozemským královstvím.**

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 24. listopadu 2015.

Podpisy.